

NÁŠ ALMANACH

JLŠ 4. ROČNÍKU

2021/22

NĚKOLIK SLOV ÚVODEM

Během školního roku jsme se my, autoři textů, které se chystáte číst, sešli na LITERÁRNÍM SEMINÁŘI. Jednou měsíčně jsme pořádali naše

LITERÁRNÍ MEJDANY.

Povídali jsme si na nich o knížkách, které se nám líbily, nebo jsme je pojali jako autorská čtení, během nichž jsme četli naše vlastní texty. Řada z nich „nebyla k zahození“, proto jsme se rozhodli vytvořit z nich tenhle náš almanach.

Fotografie místo podpisu

VŠANOČNÍ
POHÁDKY
A
PŘÍBĚHY

Sněhová koule

Esterka s vykulenýma očima hleděla do sněhové koule. V očích jí při tom zářily jiskřičky štěstí, jako září mnoha dětem v tento požehnaný čas. Mohla se tam koukat, jak dlouho chtěla. Plamínek v jejích očích nezhasínal. Nebylo to obyčejné sněžitko se stromečkem, sněhulákem či sobíkem, jako měly ostatní děti ve škole. Tahle sněhová koule byla velká, bylo tam celé městečko s malinkými dřevěnými domečky, kterému vévodil kostelík na norský způsob. Kolem pohádkového městečka projížděl ještě pohádkovější vláček. Když sněhovou kuličkou zatřásla, rozvířil se v ní třpytivý sníh. Esterka nikdy nepochopila, proč se sníh spojuje s Vánoci. Vždyť v průběhu adventu napadne sníh maximálně jednou. A ten se stejně hned rozteče, protože není mráz. Podívala se po očku ven z okna. Viděla tam jen holé stromy a keře, místo sněhu špinavé kaluže vody, bahno a černý kouř ze sousedovic komína... hnusná zima, pomyslela si. Raději se budu ještě koukat do toho sněžitka.

V tu chvíli ji zavolala maminka: „Esterko, pojd' sem.“ „Už běžím, maminko.“ Esterka seběhla točité schody do obýváku. „Pojd' mi pomoci vykrajovat linecké,“ řekla maminka. „Ale vždyť jsme to dělaly včera a den předtím jsme dělaly vanilkové rohlíčky,“ odvětila Esterka. „Ano, ale přijede i babička s dědečkem a tetička se strýčkem, musíme toho udělat hodně.“ „A to ti nemůže pomoci Vendulka? Vždyť ty víš, Esterko, že Vendulka sní veškeré těsto ještě před tím, než ho vůbec dám do trouby.“ „Ale já mám moc učení.“ V duchu myslela jen na tu krásnou pohádkovou sněhovou kouli. „Jak myslíš, já si s tím nějak poradím,“ řekla kamenně maminka. Nebyla ještě ani na schodech a už na ni z obýváku volal tatínek: „Esterko, pojd' mi pomoci zdobit vánoční stromeček.“ „Ale tatínku, já jsem unavená ze zdobení té girlandy a mám ještě nějaké věci na práci.“ Myslela jenom na svou sněhovou kouli. „Ty jsi hrozně líná,“ řekl tatínek. „Já, já že jsem líná?“ „Hrozně líná,“ řekl tatínek. Esterka se rozplakala a rychle utíkala po schodech nahoru do svého pokojíčku. Tam teatrálně zabouchla dveře a dala se do ještě většího pláče. Co to mám vlastně za rodiče, když mi říkají takové věci? Vendulce by tohle neřekli, je totiž mladší, ale ke mně si to klidně dovolí. Esterka si nemohla pomoci, ale něco její oči stále svádělo k pohledu na tu čarokrásnou sněhovou kouli. Kéž bych tak mohla žít v té kouli, obklopená sněhem a těmi malebnými domečky. Zatřásla s ní a pozorovala, jak třpytivý snížek dopadá na městečko. Najednou se jí zavřely oči, hlava se začala naklánět a už nemohla vydržet vzhůru ani jedinou sekundu.

Něco tady hoří, pomyslela si Esterka a plná strachu začala otevírat víčka. Před sebou viděla jen bílo. To je divné, pomyslela si. Když se trochu nadzvedla, pochopila, že sedí v předním vagónu vlaku a že to, co předtím cítila, byl kotel lokomotivy. Usměvavý strojvůdce do něj zrovna přikládal. Když se rozhlédla kolem sebe,

spatřila polární krajinu, o které vždy na Vánoce snila. V tu chvíli sebou cukla a upadla na zem. Vlak zastavil a odněkud se ozvalo: „Severní pól, konečná stanice, prosíme, vystupte.“ Esterce nezbývalo nic jiného, než vystoupit. A tak váhavě skočila z vlaku rovnou do sněhu. Nádraží bylo malinké, nebyla tam žádná velká hala, do které by se dalo jít. Byl to jen malý dřevěný domeček, zpevněný trámy a obklopený sněhem. Sice ani zdaleka nedosahoval velikosti městského nádraží, ale lidí tam bylo tak stejně. Nebyli to ale obyčejní lidé, nýbrž lidé malí, usměvaví a se špičatýma ušima. Vypadali jako elfové. S sebou táhli sáně naložené až po okraj vánočními dárky a vypadalo to, že všichni mají naspěch. „Mohu se, prosím, zeptat, pane, kde to jsem?“ obrátila se na jednoho z podivně vypadajících lidí. „Ty, dítě? Ty jsi přece v pohádce,“ odpověděl. S posledním slovem se Esterčiny oči zalily slzami štěstí. To si přece vždycky přála. Nejprve vyběhla směrem k vesnici, ale když viděla ten lákavě vypadající sníh, musela do něj skočit a udělat pár andílků.

Po řádném vyvážení ve sněhu se Esterka vydala objevovat to pitoreskní malebné městečko, o kterém ve svých představách tolik snila. Ulice byly široké a plné lidí. Byly tam jakési obchůdky jako v běžném městě, ale nějakým způsobem působily více autenticky. Všechny domky vypadaly jako taková ta idylická horská chaloupka s dřevěnými trámy a doškovou střechou. Do každého druhého domku se vstupovalo velikým vyřezávaným altánem, který se Esterce moc líbil. Místo sloupů měly ovšem taková ta švédská zatočená lízátka, jenom o hodně větší. Všichni lidé se tu usmívali. Nebyla tu vůbec žádná zběsilá a chaotická vánoční honička, jakou znala od rodičů. Nikdy vlastně nevěděla, proč jsou vždy týden před Vánoci tak vystresovaní. Na tomto místě na Esterku přímo dýchal duch Vánoc. Všude tu voněla skořice, svařák a medovina. Tak krásně to nikdy nevonělo ani na vánočních trzích. Esterka se dostala na jakousi hlavní třídu, která vedla přímo ke kostelu. Zrovna zahýbala doprava, když v tu chvíli začalo sněžit. Vložka toho nádherně vypadajícího snížku jí dopadla přímo na špičku nosu. Olízla se: „Mňam, to je přece cukr,“ řekla. „Tohle je opravdu říše pohádek, místo sloupů tu mají lízátka a místo sněhu cukr,“ pomyslela si. Netrvalo dlouho a sníh pokryl celou ulici.

Najednou zahřmělo. Země se zachvěla. „Utíkejte, to je sněhová bouře,“ vykřikl někdo. Všichni ti milí lidé se v tu chvíli pomátli, začali se předbíhat, strkat, šlapat na sebe a spěchali k nejbližšímu obchodu. Esterka je napodobila. Zalezla do jednoho z obchůdků a čekala, než bouře přejde. „Ach jo, to si zase Vendulka hraje s mojí sněhovou koulí,“ pomyslela si. Byl to asi obchůdek s dřevěnými výrobky, protože tam nějakí elfové vyřezávali betlém. „Co je dnes za den?“ zeptala se Esterka jednoho z elfů. „Dnes je přece Štědrý den,“ odpověděl elf. Esterka se zarazila. Hlavou jí najednou prolétlo tisíc myšlenek: na tatínka, maminku, babičku i zlobivou Vendulku. „Ale, ale... já bych měla být na Štědrý den doma,“ vyhrkla Esterka. Jak se odsud dostanu? „Tak jako jsi přijela. Vlak jezdí ale jen jedním směrem, abys mohla směr změnit, musíš mít kouzelný klíč,“ řekl elf. „A kde najdu ten kouzelný klíč?“ zeptala se Esterka. „Najdeš ho v domě, kam se všichni bojí

vstoupit - v perníkové chaloupce. Je to na druhém konci města, poblíž vlakové stanice Perníková chaloupka." „Tak tedy dobrá," řekla Esterka. „Ale nezapomeň, že tam nesmíš nic sníst," řekl elf. „To nebude problém, umím se přece ovládat," řekla Esterka a vydala se na cestu.

Prošla skoro celé město a pořád nenacházela to, co hledala. Dokonce vyšla už i ze zástavby domů a vydala se sněhem vstříc polární krajině. Začalo se stmívat a s tím přišla i zima. Esterka se brodila po kolena ve sněhu a celá mrzla. Byla jí hrozná zima. Už uvažovala, že by toho nechala a šla zpátky do města. Ale co maminka s tatínkem? Ti by byli smutní, kdyby se nevrátila. Ne, já to nevzdám, řekla si a vytrvale se brodila sněhem dál. Po celé krajině už začala panovat tma. Najednou spatřila světlo. Patřilo velké zdobené chalupě. Když se přiblížila, zjistila, že tahle chalupa nemá klasickou doškovou střechu, nýbrž střechu z perníku. Přikradla se ještě blíž a viděla, že celá chaloupka je z perníku. „Jé, to určitě bude ta perníková chaloupka." Esterka opatrně otevřela nádherně zdobené dveře od chaloupky. Vstoupila do jakési obrovské předsíně, ze které vedla tři schodiště. Dvě nahoru a jedno do sklepa. Toužila se vydat nahoru, ale nad schodištěm do sklepa bylo velkým, tučným písmem napsáno: "KLÍČOVNA". I když se jí do sklepa moc nechtělo, neměla na vybranou. Schodiště bylo příkré a tmavé, na rozdíl od těch dvou nahoru. Jak postupně scházela dolů, stěny začaly červenat, jako kdyby vstupovala do pekla. To je špatné znamení, pomyslela si. Sestupovala velmi dlouho, schody jako by byly nekonečné. Když konečně sestoupila, vstoupila do podlouhlého a překrásně zdobeného sálu.

Po pravé straně byly dveře s velkým nápisem "ÚSTAV PRO VYKRMOVÁNÍ DĚTÍ". V zadní části sálu byl stůl se spoustou jídla, toho si ale Esterka moc nevěšimala. Elf jí přece radil, aby nic nejedla. Na zadní stěně místnosti viděla seřazeno asi 50 klíčů. „Tolik klíčů, který je asi ten pravý?" Klíče byly různé velikosti, zdobnosti nebo tvaru. „Který asi bude od vlaku?" Najednou ho uviděla, obyčejný, prorezivělý klíč s motivem vlaku. „Jé, to bude určitě on." Esterka klíč hbitě sebrala a pelášila zpátky. Nemohla si však nevěšimnout té obrovské hostiny. Na jednom jediném stole byly ty nejlepší dobroty světa. Viděla tam kočičí jazýčky, čokoládové lanýže, skořicové šneky, vafle polité čokoládou s oříšky, všemožné dorty, pusinky, vosí hnízda, paneton, makronky, rumové kuličky, pracny, pařížské tyčinky, vanilkové rohlíčky, citronové dortíčky, koblížky, věnečky, indiánky, čokoládové fondue s ovocem, sladké řezy, ischelské dortíčky, sušenky, muffiny, jahodové tartaletky, lentilky, rakvičky, lízátka, kokosové kuličky, dokonce i její milované linecké cukroví. Esterka se snažila odolat, ale nešlo to.

„Vezmu si jenom jednu rakvičku. To se snad nic nestane," prohlásila a vzala si ji. Stačilo jedno sousto a Esterka se zamilovala. Rakvička byla ještě teplá, těsto krásně křupavé a krém slad'oučký. Chtěla se zakousnout podruhé, ale v tu chvíli se otevřely boční dveře, kterých si předtím nevěšimla. Ze dveří vylezla hrůzostrašná

ježibaba. Byla vysoká, celá vrásčitá, měla dlouhý nos plný bradavic a na zádech obrovský hrb. Její zuby byly černé a hrozně páchla. Natáhla ruce a její dlouhé, několik let nestříhané nehty se vztahovaly k Esterce. Do toho začala u schodů padat mříž. Zděsila se! Co bude, když se odtud nedostane? Měla však hbité nohy a rychle se rozběhla. Už to vypadalo, že to nestihne, ale nakonec proklouzla pod mříží na poslední chvíli. Pelášila po schodech nahoru a pryč z chaloupky. Už nechtěla to místo nikdy vidět.

Sama v chladu a mrazu teď bloudila polární krajinou. Tak kde je ta zastávka? Elf říkal, že je někde tady, pomyslela si. Najednou však spatřila oslňující světlo vlaku. „To bude ono,“ vykřikla. Vlak zrovna zastavil. Esterka byla od něj ještě pěkný kus cesty. Snažila se přidat na rychlosti, ale moc to už nešlo v tom sněhu. V tu chvíli za sebou slyšela kroky. Někdo běží ve sněhu. Ohlédla se a spatřila vysokou postavu, kterou znala. „To je ta ježibaba,“ vykřikla a přidala do kroku. Už to vypadalo, že vlak bude odjíždět, když v tu chvíli Esterka vyndala klíč a zasunula ho do dveří vagónu. Ty se na sekundu otevřely a potom zase zavřely. Stačila tam však vběhnout. Vydechla si, teď už snad bude mít klid. Chtěla zůstat při vědomí, ale byla velmi unavená, tak zavřela oči. „Příští stanice: Bouřná,“ bylo to poslední, co slyšela. Najednou se probudila. Promnula si oči a rozhlédla se. Byla u sebe doma, usnula nad svým sněžitkem. Byl to jen sen? Kdo ví? Bála se však, že už bude po Vánocích. Rychle se podívala na mobil a bylo přesně 9 hodin ráno, 24. prosince. Vyhlédla z okna a zrovna začalo sněžit.

Míša Halounková

Předčasný vánoční dárek

Jednoho studeného prosincového večera seděla Alenka na úzkém parapetu proskleného okna útulného podkrovního bytu. I přes velkou snahu nedokázala udržet pozornost a poslouchat mamčiná slova. Toulala se totiž ve svých představách a nejtajnějších snech. Stejně to bylo i ve škole, moc dětí se s Alenkou nebavilo. Ona si to ani moc nebrala, ráda trávila čas s knížkami a ve svých myšlenkách. Navíc si vždycky myslela, že potřebu samoty a klidu zdědila po mamince. Přeci jen ale část její duše věděla, že by mnohem raději koukala do knížek, malovala, sbírala kamínky a části květin, nalezených při procházkách s někým druhým.

Z bujných představ ji vytrhl hřejivý dotek a slova, která říkala, že už je připravené těsto na perníčky. Alenka si kolem pasu uvázala dlouhou zástěru, která jí sahala až do půli lýtek. Pomoučenýma rukama začala válet hnědé, po skořici voňavé těsto a z něj pak vykrajovala baculaté perníčky. Stejně jako u každé činnosti... i u perníčků si procházela své veselé představy.

Na pečícím papíru se jeden vedle druhého pyšnili vyskládání perníčci, připravení skočit do vyhřáté trouby. Tou dobou už Alenka ležela zachumlaná pod načechranou přikrývkou a pomalu se vydávala vstříc dalšímu nečekanému dobrodružství.

Nezaregistrovala jemné pnutí prostěradla. Vyděsil ji až hlásek, který uslyšela těsně u svého ucha. Pomalu otevřela oči a překvapením sebou cukla. Na kraji postele seděl před chvílí vykrojený perníček. Nějakou dobu si ho udiveně prohlížela, nakonec ze sebe dostala podivnou otázku, která ale neměla hlavu ani patu. Když si perníček všiml, že je Alenka v rozpacích, vyskočil na nohy a co nejrychleji se pokusil dívence celou situaci vysvětlit. Ačkoliv tomu nemohla uvěřit, byla ráda, že zrovna tenhle perníček jí sedí na posteli. Zanedlouho už spolu vymýšleli nejrůznější dobrodružství.

Hned po snídani vyrazili ven - užívat si sněhu a nasávat vůni přicházejících Vánoc. Perníček si zatím hověl v Alenčině kapuci a podívoval se všemu, co po cestě potkali. Nakonec došli na strmou louku, ležící nad posledními baráčky města. Sněhu bylo všude plno, a tak se stavěním sněhuláků, sáňkováním, děláním andělíčků a hlavně povídáním zabavili až do večera.

Prokřehlí, ale šťastní a spokojení se po celém dni vrátili do teplého domova. Byli tak utahaní, že hned po vydatné večeři zamířili do postele. Netrvalo dlouho a po chvílce oba propadli hlubokému spánku.

Když se Alenka ráno probudila, čekalo ji překvapivé zjištění. Celý den s perníčkem byl pouze sen. O to víc si tohoto krásného zážitku vážila, byl to pro ni takový jeden předčasný vánoční dárek.

Petr Hejtmánek

Pohádka o Janě

Byla - nebyla jedna dívka a ta se jmenovala Jana. Žila v malé chaloupce, v chudé rodině s matkou a nevlastním otcem, který se k ní nechoval hezky. Její vlastní otec zemřel na cholera, když byla malá. Jana se musela starat o rodinu, kterou pomohl rozšířit nevlastní otec. Měla tak 2 bratry a 2 sestry. Ona byla nejstarší z nich.

Nevlastní otec na ni měl nesnesitelné nároky, které nebyla schopna splnit, a tak ji jednoho dne vyhnal z domu za tichého souhlasu její matky. Jana se toulala promrzlá až na kost zasněženým lesem, až narazila na polorozpadlou chatrč, ze které se kouřilo. Neváhala a šla k ní. Ven vylezla stařena, která, jak se ukázalo, byla věštkyň. Vzala Janu k sobě, uvařila jí čaj z bylin, které nasbírala v létě. Zeptala se jí: „Děvče, copak jsi dělala v tak tenkém oblečení venku, vždyť je dnes velký mráz a spousta sněhu?“ Jana s pláčem odpověděla: „Nevlastní otec mě vyhnal z domu, protože jsem nezvládala všechno, co po mně chtěl. Musela jsem doma uklízet, vařit..., moje máti nezvládala mnoho věcí, protože jí táhne na 60. Posluhovala jsem otčímovi, stlala mu postel a podobně.“ „To je mi velmi líto. Prozatím u mě můžeš zůstat, jak dlouho budeš potřebovat, děvenko.“ „Děkuji vám,“ odpověděla Jana.

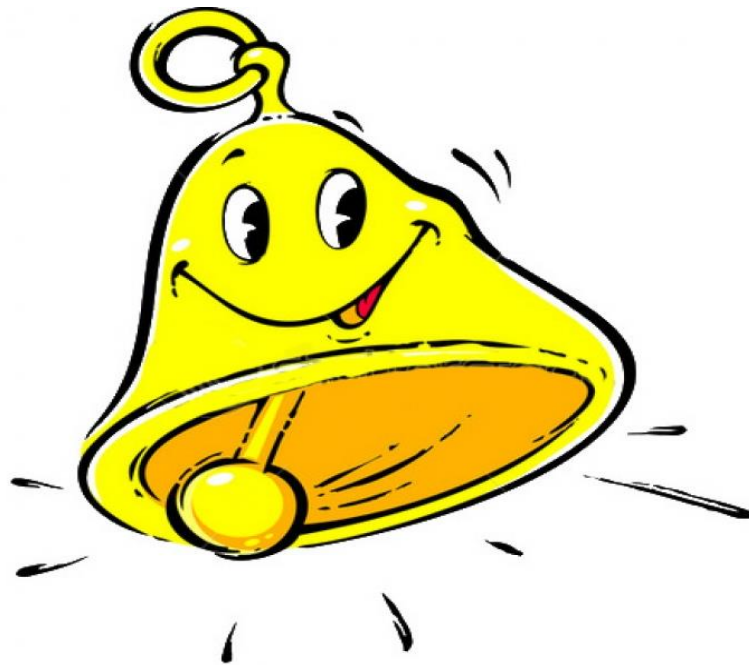
„Mimochodem, jsem věštkyň,“ dodala stařena. „Předpověděla byste mi budoucnost?“ otázala se Jana. „Zajisté, děvenko,“ odvětila stařena. Věštkyň šla ke křišťálové kouli a začala věštit. „Děvenko, zanedlouho narazíš na muže, který sice bude menší než ty, ale bude mít dobré srdce, a navíc bude bohatý. Ale lidé se vám budou vysmívat, protože ten muž vypadá dětsky a taky má dětský hlásek.“ „Mám z toho dobrý pocit, kašlu na to, jak bude vypadat můj budoucí manžel, uvidíme, zdali se tato věštba vyplní.“

Uplynuly 3 měsíce a Jana se vydala na cestu. Přišla do jednoho města. Nedaleko ležel velký statek. Čirou náhodou se tam srazila s neznámým chlapcem. Chlapec zvolal: „Promiňte, slečno, že jsem do vás vrazil!“ „Nic se neděje. Copak tu děláš úplně sám, chlapečku?“ „Prosím, já nejsem žádný chlapeček, je mi 20 let, ale mám dětský vzhled. Moji rodiče jsou malí a já též.“ „Ach tak, to se omlouvám. A jinak... tykejme si, jsem Jana.“ „Petr,“ řekl mladík. „Vypadáš vyhuble, nechceš něco k snědku? Žiju na statku, kde máme jídla dost.“ „Proč ne?“ odvětila Jana. A tak se tam spolu vydali. Petr ji představil rodičům: „Matičko, tatíčku, tohle je

Jana, potřebuje najíst, je vyhublá a vyčerpaná." „To není problém,“ odvětila matka. Jana se najedla a v průběhu dalších dnů vypadala lépe a lépe.

Mezi Petrem a Janou přeskočila jiskra, neboť si byli souzeni. Zůstali na statku a do roka ji Petr požádal o ruku. Souhlasila. O měsíc později se vzali. Přestože se jim během svatby mnozí posmívali, oni si z toho nic nedělali. Měli hromadu dětí, ze kterých vyrostli vysocí lidé. Žili spolu šťastně až do smrti.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Ukradené Vánoce

Poslední list ze stromu spadl na zem a s ním se ze světa vytratil i poslední listopadový den. První vločky něžně začaly vytvářet sněhovou pokrývkou. Žádný malý tvor se nemůže dočkat hojné nadílky balíčků a všelijakých sladkostí. Každá dušička pomalu začíná zářit jako jasný plamínek. V malém městečku se už všichni obyvatelé pilně oddali předvánočnímu shonu. Poštovní schránka naplněná nadějí byla vrchovatá k prasknutí. Všechny tyto dopisy budou putovat až na daleký severní pól.

Selka pekla, co jí síly stačily, perníkové domky a všemožné panáčky, hrnčířka zas od svítání do klekání malovala nádoby. Na tržišti nebylo k hnutí, celé městečko opět po roce naplnila vánoční atmosféra. Všude se rozpínala vůně čerstvě upečeného cukroví, nebesa měla skořicový nádech. Děti pilně pomáhaly, přeci jen nikdo nechce, aby se k němu nadílka od andělíčků nedostala jen proto, že zlobil. Každé ráno svědomitě do krásné, nově postavené školy, po škole domů napsat úkoly a večer společně s rodiči uklízet a připravovat se na vánoční nadílku. Nikdo neházel sněhové koule, nehádal se, nedělal naschvály paní učitelce. Každý rodič byl nesmírně pyšný, jak hodná všechna dítka jsou.

Blížil se Štědrý večer. Sníh tiše psal na střechy domů a vítr vál, že již za tři dny bude každá dušička naplněna zaslouženým štěstím. Najednou začal sílit, ale nikdo tomu nepřikládal význam. „Tolik bouří jsme už, drazí sousedé, přečkali, že nás nějaká další nerozhází,“ hrdě hlásal starosta. Tahle bouře však nebyla jen tak ledajaká. Sníh krutě začal bičovat všechna stavení, prudce se ochladilo a v bílém zásypu mizela nejedna cesta. Na nebi pomalu začala zhasínat jasná hvězda. Všichni se báli, avšak každý v hloubi duše věděl, že je andělíčkové ochráně. Malý Tonda, pohublá Anička a věčně neposedný Mikuláš zůstali venku a schovali se pod urostlý strom. Vítr ho zavál sněhem až do poslední větvičky a ten se začal mocně zvedat vzhůru. Kde se vzal, tu se vzal, nad městem se zjevil obrovský ledový obraz. Ne jen tak ledajaký. Obrys jasný jako polární záře, tvar nevídaný, křivý, hanebný a vzadu jen liščí ohon, svázaný do drdolu. Všichni ihned zamrzli úžasem nad tímto zjevením. Obraz se rozplynul a najednou se zjevila temná ženština malého vzrůstu. Pískavým chraplákem se začala smát. Všichni se v tu chvíli ze šoku proměnili v ledové sochy. „Tak... a máte po Vánocích,“ pronesla s plamenným jásotem v očích královna temných sil Darkéta. Několikrát to radostně zopakovala a odtancovala v závanu sněhu. Bouře ustala a sluneční paprsky začaly konečně prosvítat na zem. Tři vyděšené dušičky se pomalu zpod sněhové závěje vydaly zpět do ulic města. Nikde nikdo nebyl. Jen bylo podezřelé, že na každém domě byly rampouchy seřazené od nejmenšího po největší. Každý dům měl pod mohutným krovem jiný počet rampouchů. Třeba nad domkem pana hospodského

bylo pět rampouchů. „Tondo, kde jsou všichni?“ zeptala se opatrně Anička. „Nikde nikdo. Pane hospodský! Paní hospodská! Vojto! Vašku! Anežko!“ zvolal bázlivě Mikuláš. Tondovi to v tu chvíli došlo. „Ten hlas, co jsme včera slyšeli, to nebyl sen, ta zlá čarodějnice zaklela naše městečko, všichni jsou zmrzlí na kost.“ „Co budeme dělat?“ zeptala se vyděšeně Anička. Mikuláš vůdcovsky zavelel a všichni tři se vydali hledat tu zlou paní, co jim ukradla Vánoce. Cesta to nebyla jednoduchá, šli celý den sněhem. K večeru už byli unaveni. Kdesi hluboko v lese se rozhodli přespát. Noc byla opravdu chladná. Kusem ledu si vyhrabali ve sněhu díru, ze které na chvíli vykoukla jarní zeleň. Všichni se přikryli jehličím a druhý den ráno se napili z potoka. Po této chudé snídani se vydali na další cestu. Takhle to trvalo celou věčnost. Jednoho dne ale došli až na konec cesty. Před nimi se vypínalo obrovské ledové schodiště, ve kterém viděli svůj odraz. Pomalu se dali na nekonečnou pout' po schodech. Jak už to tak v pohádkách bývá, zlá královna Darkéta nemohla nechat vše náhodě, a tak pro jistotu poslala houf sobů, aby vysypal několik beček soli na schody. Sníh a led tak začal rychle tát a měnit se v obří sněhový oceán. Tonda, Anička a Mikuláš se však nevzdávali a brodili se dál. Aby jim to lépe šlo, prozpěvovali si vánoční koledy. Údolím se tak zanedlouho linula příjemná melodie. Sněhové moře začalo pomalu ale jistě mizet v dálí a jejich písně zněly jasněji, hlasitěji a hlasitěji. Už byli úplně unavení, proto si na chvíli sedli do sněhu. Najednou Anička zvolala: „ Jsme už skoro nahoře!“ A skutečně ... v dálí před nimi se začala v mlze vybarvovat budova. Přidali proto do kroku a lezli, co jim síly stačily. Z dálí ta budova nevypadla tak mohutně, ale zakrátko stáli u vchodu do monstrózního paláce. Byli tak užaslí, že se nezmohli na nic jiného, než na hromadné: „WAU“. Najednou se od ledového pláště paláce slova odrazila - WAU AU AU AU AU - a odezněla zpět do údolí. Zaklepali na dvířka prvním rampouchem, co se jim dostal pod ruku. Dveře se otevřely a před nimi se objevila obří místnost, jejíž velikost si ani nedokážete představit. Děti opatrně našlapovaly na sněhovo - ledovou šachovnici. Z ničeho nic udeřil doprostřed místnosti blesk. Všichni se lekli. Z hustého dýmu se ozval tentýž chraplák jako tenkrát při bouři: „Už vás čekám, čekám, čekám...“ ozvalo s nesnesitelnou ozvěnou. Děti se chytily za ruce a začaly potichu zpívat koledy. Sállem se čím dál tím hlasitěji ozývala vánoční píseň. Temný chraplák brutálně utnul tuto jemnou melodii: „Dossst, dossst, moje uši!“ královna Darkéta odhalila dětem svou slabost, nemůže vystát hlasitý vánoční zpěv. Mikuláš pošeptal ostatním cosi do ucha a všichni tři začali zpívat hlasitěji a hlasitěji. Zvuk se tak moc rozléhal, až přemohl nekonečně zákeřné schopnosti temné královny Dárkéty, která se za šíleného řevu: „Viiiiiii, nesnášiiiiim, nesnášiiiiim toooo!“ proměnila v černý šutr, který se propadl ledovou dírou do země a na Tonda dopadlo několik sazí, které ho obarvily na černo. Pomalu se všichni přítomní začali ubírat k východu, když vtom si všimli honosně zdobených nádob, přiklopených víkem. Mikuláš jednu opatrně otevřel a během jemného zašustění větru se všude rozlinula známá skořicová

vůně. Jasný průvod zářích světél proudil ven z paláce. Po malé chvíli se za děsivého rachotu začal celý palác rozpadat. Děti rychle vyběhly za proudem světýlek. Vtom se odlomil obrovský kus ledu z věže paláce. Tonda zvolal: „Máme sáně!“ A opravdu, děti nasedly a za jiskřivě příjemného smíchu projížděly údolím jako letící šíp, až se pomalu dostaly zpět do končin, kde to dobře znají. Městečko se pomalu začalo probouzet k životu. Šenkýřka se nestačila divit. „Co se tu dělo, drobátka moje? Toníčku, ty seš celej špinavej - ne že mi našlapeš tu špínu v pokojíku.“ Všichni společně poslouchali celý večer vyprávění našich malých hrdinů. Byli dojatí, že jsou opět spolu. O několik dní později už po městě kolovaly vánoční říkanky o Mikulášovi, při kterém stáli andělé a vrátil se s černým čertem. No, jak to tak bývá, slovo dalo slovo, list knížky se proměnil v další kapitolu a vyprávění malých koledníků se proměnilo v báchorky a historky, které známe dodnes.

A náš příběh dospěl ke šťastnému a veselému konci.

Ondra Kocourek

Polorýmovaná pohádka

Povím vám pohádku o klukovi, který celé dny seděl na zadku a v nepořádku. Kluk to byl líný s tváří kulatou jako plněný knedlík a sprostý byl k tomu! Slovník měl jako zedník.

Jednoho dne, těsně před Vánoci, maminka ho poprosila hezky, ať uklidí si v pokoji, nebo mu ježíšek nic nenadělí. Na to jí odvětil: „Neotravuj mě, matko, ted' Lolko hraju, za chvíli se dostanu do challengeru. Jen ať si to zkusí, mi nic nepřinést! Pokud nic nedostanu, toho pacholka stihne trest a ty mi vše koupíš!“ Maminka odešla z jeho pokoje s pláčem: „Co já si počnu s tímhle hráčem?“

Večer, když šli všichni spát, kluk ve svém pokoji ne a ne si přestat hrát na počítači. Maminka s tatínkem nevěděli, co si počít. Pak tatínka napadlo, že internet mu vypojí: „Bude si myslet, že spojení mu vypadlo... a ve chvíli se unaví.“ Tak udělal. V ten moment se ozval řev z pokoje jejich synka, měl pravdu, byla to chvilka, ale ne jak zamýšlel.

Po noci plné řevu konečně synáček usnul. Všichni spali, v celém domě byl klid, i housenky venku se stihly zakuklit. Okno v chlapcově pokoji se začalo pomalu otevírat a tiše skřípat skříp, skříp skříp... a pak nic. „To jsi ty, ten fracek, zasloužil bys pár facek. K rodičům se chováš bídne, jsi pro ně jen těžké břímě, nezasloužíš si mít toto pohodlí, raději se pomodli, nebo v pekle skončíš,“ křičel na něj hlas. Kluk se lekl, co to vidí, z temnoty na něj dvě oči civí. Z leknutí se za chvíli vzpamatoval a hned se optal: „Co jsi zač a co chceš, proč se mi neukážeš?“ Postava se v mžiku přiblížila a kluka vyděsila. Rozpadající se obličej, jako by mu ho rozklovali supi, zdobily jeho žluté a křivé zuby. Postava ho chytla kostěnou rukou za hlavu a zeptala se ho: „Máš odvalu?! Ukážu ti pravdu, jak tvoji rodiče trpí, neboť jsi jim nasadil korunu z trní.“ Oba se vznesli a ocitli se kdesi, kde to chlapec neznal. „Tady pracuje tvoje maminka, věděl jsi, že je uklízečka? Nehoví si jak nějaká panenka, ale tvrdě maká, aby ti splnila první poslední. Nemá to jednoduché. A tvůj otec? Všechny ty bezduché a opilé tváře musí snášet! Myslíš si, že ho to baví? Ne. Od prvního dne to začal nesnášet, ale kvůli tobě nepřestal, abys všechno dostal.“ Kluk se smutným výrazem se rázem zeptal postavy: „Jak to můžu napravit, jak to můžu zastavit?“ Načež mu postava odpověděla: „Začni se slušně chovat a také bys mohl něco darovat rodičům na Vánoce. Ulehčíš jim životy a možná i budou rádi chodit do roboty. Každý den tě budu kontrolovat

a pokud nebudeš konat dobré skutky, zařídím, že do konce života budeš trpět věčnými smutky."

Chlapec se probudil do nového rána. Hned překvapil, když jeho máma vstoupila do pokoje a on měl uklizeno. Druhý den udělal rodičům snídani do postele, aby jim začal jejich den vesele. Třetí den, na Vánoce, překvapil nejvíce, neboť pod stromečkem našli krabice s nápisem máma a táta. Kluk prodal svoje hračky, aby si vydělal na dárečky pro rodiče. „Maminko, tatínku, nebyl jsem na vás hodný, proto jsem vám koupil dárek drobný.“ Když rodiče krabičky otevřeli, úsměvy se jim na tvářích rozzářily. V krabičkách ležely vstupenky do kina. Oba objali svého syna. Od té doby je klučina hodný a ze školy nosí jenom známky dobrý.

Proto pamatujte děti, myslíte na svoje rodiče a buďte hodné, jelikož to s vámi nemají vždy snadné.

Adam Navrátil

Proč nedostávám dárky?

Byl jednou jeden chlapec. Nebyl hodný ani pracovitý, celé dny si jen tropil šprýmy z ostatních. Nikdy nedělal domácí práce, jak mu maminka říkala, a navíc všude chodil pozdě.

Každý rok na něj pod stromečkem čekalo jen uhlí a chlapec nevěděl proč. Všichni jeho kamarádi se vždycky chlubili se super dárky a jen on nikdy neměl, co by ukázal.

Jednou se odhodlal a zeptal kamaráda, proč to tak je. Ten mu řekl, že uhlí dostává, protože zlobí. To byla pro chlapce novina.

Rozhodl se tedy změnit. Celý rok byl hodný a všem se snažil pomáhat.

Rok se s rokem sešel a byly tu zas Vánoce. Chlapec netrpělivě vyhlížel Štědrý den. Když konečně přišel, pod stromečkem na něj čekala hromada dárků. Od té doby je chlapec hodný.

Strastiplné vánoční trhy

Pamatuji si to, jako by to bylo dnes. Když už mráz byl každodenním společníkem a slunce zapadalo před pátou hodinou, se jednoho kouzelného předvánočního odpoledne vydala celá naše rodina na vánoční trhy. Vždy jsem je miloval, snad jenom ty šílené davy lidí mi vadily.

Všude poletovaly vločky a lehký mrazivý vánek nesl skořicově nasládlou vůni od stánku s trdelníky. Byly to jedny z nejkrásnějších Vánoc, které jsem zažil. Trhy tento rok byly obzvláště kouzelné. Náměstí bylo zasněžené a měsíc pomalu přebíral žezlo po slunci. Byl to i první rok, kdy jsem byl natolik starý a vysoký, že jsem konečně mohl nahlížet do stánků a pozorovat různé kulinářské výtvořky stánkařů a všemožné ručně vyráběné ozdoby. Tento nádherný den nepřilákal pouze nás, ale i mnoho dalších rodin, a trhy proto překypovaly lidmi jako zapomenuté těsto za oknem. Na horké nápoje se stály i hodinové fronty a o každé místo u stolku nebo lavičky se vedly nelítostné boje.

I přes tuto tlačenicí jsem si atmosféru užíval a kochal se vším kolem sebe. Ale kochal jsem se až příliš... . Najednou jsem se ocitnul uprostřed náměstí u stromku zcela osamocen. Rozhlížel jsem se všude kolem sebe a hledal svého bratra, matku nebo otce, ale nikde nikdo. Volal jsem, ale nikdo se nazpátek neozýval. V tu chvíli jsem padnul na kolena a propadl panice. Slzy mi začaly stékat po tvářích a z úžasného vánočního dne se ve vteřině stal ten nejhorší. Byl jsem zcela ztracený a osamocený uprostřed plného náměstí cizích lidí. Kolem se míhaly stále jen cizí obličeje a já si už v hlavě představoval, jak skončím v dětském domově a již nikdy nevidím svou rodinu, svůj pokojíček, své přátele.

Zcela ztracený a zničený jsem přestal volat, propadl jsem svému osudu a oddal se pocitu zatracení v samotě. Právě v tu chvíli, když jsem začal vše vzdávat, se stal vánoční zázrak. Dav se přede mnou rozevřel a já

jsem spatřil svoji rodinu. Rozeběhl jsem se a skočil jsem mamince kolem krku. Až večer, když jsem usínal, jsem si teprve uvědomil, že to musel být zázrak, ten pravý VÁNOČNÍ ZÁZRAK.

O statečnosti a lásce

Za devatero horami a devatero řekami bylo království krále Mojžíra, ve kterém žili všichni spokojeně. Pan král vládl spravedlivou rukou. Našel si hodnou ženu, která mu dala dceru Barborku. Pak ale královna znenadání onemocněla. Král se o ni začal bát, proto svolal z celého království všelijaké mudrce, aby se pokusili královnu vyléčit. Nikomu se to ovšem nedařilo, proto na království padl velký smutek.

Roky plynuly, princezna rostla jako z vody. Nadešly Vánoce a její maminka stále stonala v královské posteli. Už ani nemluvila a byla pořád smutná. Princezna si vyšla do zasněžené královské zahrady. Prošla jí a vklouzla do lesa, který se nacházel hned za zahradou. Šla dát lesním zvířátkům pár žaludů. Alespoň někdo bude mít pěkné Vánoce, pomyslela si Barborka. Byl to tichý les. Nebylo v něm ani živáčka. Vtom se za jednou jedličkou objevilo světélko. Bylo zvláštní, plápolalo stříbrným plamenem. A za dalším stromem se objevilo další! Světélka jako by ji k sobě volala. Šla za nimi, protože to byla tuze zvědavá dívenka a jen tak něčeho se nezalekla. Ta ji dovedla až na kopec, na kterém nerostlo nic, byla to bílá poušť. Ale stála tam vrata - celá ze stříbra. Zatukala ... a ona se sama otevřela. Vešla dovnitř a nemohla věřit svým očím. Byla uvnitř zámku, který byl celý ze stříbra a ledu. Dokonce i jídlo na velkém stole bylo ze stříbra. Seshora se ozval ženský hlas: „Jak ses sem dostal, človíčku?“ Barborka se nezalekla a pověděla neznámé o světélkách a bráně na kopci. „Jestli je to tak, pak musíš mít dobré srdce. Jiní by se ztratili v mlze a nedošli by až sem. Ta světélka jsou mí ochránci. Jsem královna Zima,“ představila se nakonec žena. Sešla po ledovém schodišti a stanula před Barborkou. Měla na sobě dlouhý bílý plášť a na hlavě stříbrnou korunku. Řekla Barborce, že tak odvážné děvče, jako je ona, si může něco přát. Nabízela jí drahé korále, mince, panenku celou ze stříbra, ale ona nic z toho nechtěla. „Paní, děkuji vám za krásné dary. K čemu by mi ale tyto vzácné věci byly? Neudělaly by mě šťastnou,“ řekla omluvně. „A co by tě tedy udělalo šťastnou? Vždyť podívej se na tu nádheru,“ řekla královna Zima. „Mám nemocnou maminku. Moc bych si přála, aby byla zase zdravá a usměvavá, jako bývala dříve.“ Tak malá a tak ušlechtilá, pomyslela si Zima. „Dám ti tento ledový krystal. Je z ledové hory, která se tyčí nad planinou na konci světa. Necháš ho doma roztát a té vody dáš mamince napít.“ Barborka poděkovala a chtěla se vydat na zpáteční cestu. Aby se nemusela trmácet, svezla ji Zima na svých saních, tažených ušlechtilými bělouši. Na zámku byly coby dup. Krystal dala do hrníčku a než vyběhla schody, byl už

roztátý. Vešla do královské ložnice. Maminka ležela jako bez duše. Dala hrníček k jejím ústům: „Pij, maminko, udělá se ti líp,“ pobízela ji Barborka. Odložila hrníček vedle postele, posadila se na ni a sevřela mamince ruku. Maminka ji stiskla také. Pak se začala usmívat, zrůžověly jí tváře a vykřikla: „Barborko, holčičko moje!“ „Maminko!“

Do pokoje přišel pan král a ze šedivého přízraku se stal šťastný muž. Barborka jim všechno povyprávěla. Nemohli věřit svým uším. A na štědrovečerní večeři pozvali i královnu Zimu, aby jí poděkovali. Ta však nepřišla, zato sněžilo a sněžilo. To jim dávala královna Zima najevo svou náklonnost.

To víte, láska a odvaha dokáží divy. Nad nimi pookřeje i ledové srdce.

Pan Sněhulák

S příchodem 1. prosince k nám zavítal i první sníh. Sněhová nadílka byla opravdu hojná. V ten večer nezůstalo snad jediné dítě doma...všechny byly venku a koulovaly se, sáňkovaly nebo stavěly sněhuláky. Malá Terezka patřila mezi ty, které stavěly sněhuláky. Její kouzelný bílý pand'ulák nebyl ale jen tak ledajaký. Měl mrkev jako nos a knoflíky, ruce a nohy z větví. To nejhlavnější ale dostal na rozloučenou. Při loučení mu dala pusinky na ledovou tvář. Nevěděla, že tím vdechla svému výtvoru život.

Pan Sněhulák byl svou existencí nadšen. Každý den procházel ulice zasněženého města. Zdravil lidi a zpíval si vánoční koledy. Jak čas plynul, pan Sněhulák začal pomalu tát a úsměv se mu polehoučku vytrácel z tváře. Nikdy nenarazil na dalšího sněhuláka a svého stvořitele také nikdy nepoznal. V jednu chvíli byl tak slabý a smutný, že se zhroutil k zemi. Jeho nos se zabořil do země, dříve smetanově bílé tělo začalo šedivět a zmenšovat se. Moc času mu nezbývalo.

Malá Terezka, vedená za ručičku svou maminkou, kráčela ze školy. Pokukovala po okolí a v dálce spatřila krásného chlupatého pejska. Poprosila maminku, jestli by si ho nemohla pohladit. Po svolení se rozběhla směrem k domácímu mazlíčkovi. Během hlazení si všimla větší hromádky sněhu vedle sebe. Ty knoflíky jí byly velmi povědomé. Ano, vzpomněla si. Před několika týdny je dávala svému prvnímu postavenému sněhuláčkovi. Pohled na zničený výtvor ji rozesmutil. Dala se tedy znovu do stavění. Po chvilce byl majestátní pan Sněhulák opět při životě. Ihned Terezce poděkoval a svěřil se jí, co ho trápilo. Malá Terezka mu řekla, ať zůstane tady na místě, večer se za ním staví.

Přišel večer a s ním i tato dívenka. S sebou si však vzala několik kamarádů. Panu Sněhulákovi během večera postavili celou sněhovou rodinku. Terezka každému z nich dala pusy a přivedla je k životu. Nyní už nebyl šťastný Pan Sněhulák na tomto světě sám.

Daniel Žák

Vánoční rumrajch v království

Za devatero horami komerčních dárků a devatero řekami svařeného vína se nacházelo malebné království krále Rádrozdávála. Království krále Rádrozdávála nebylo jen tak ledajaké království, bylo to království s kouzelným zákoníkem. Tak kouzelným, že jakmile si Rádrozdával usmyslel novou vyhlášku, ta se v zákoníku brzy magicky objevila. Možná právě kvůli své nízké vzdělanosti to poddaní považovali za magii, a vzhledem k tomu, že si Rádrozdával usmyslel, že Vánoce budou celý rok, tak i za VÁNOČNÍ ZÁZRAK. Všem, až na princeznu Jožku, se rozhodnutí krále Rádrozdávála moc líbila, už jen proto, že zákoník nic jiného nedovoloval.

Jožka se v předvečer 12. dne 24. prosince (rozumějte, že v rámci nového zákoníku byl zaveden nový kalendář, kde každým dnem byl 24. prosinec) cpala cukrovím na náměstí Zlaté prasnice a vymýšlela, jak Štědrý den pořádně opepřit. Po 7. hrníčku horké medoviny z vánočního trhu dopadla na princeznu Jožku deprese alkoholika a právě v tom nejhlubším momentu opojení jí zazářil v hlavě geniální nápad. Spáchá vánoční sebevraždu, bude si přát k Vánocům draka.

Nutno zmínit, že v království krále Rádrozdávála existoval i zákonem daný proces, jak si legálně přát dárek k Vánocům. Každý občan dostal vánoční perníček a na ten musel zdobítkem na cukroví napsat své přání, které poté hodil královně Adventici do okna paláce. V paláci vánoční přání nejprve zpracovala s pomocí kouzelného pera emancipovaná feministická písařka Václavka Klouzek, jež si odmítla přechýlit jméno, aby zachovala pověst o svém otci. Následně všechna přání zůstala napospas královně Adventici, která se díky nim udržovala v perfektní formě. Perník to totiž byl opravdu pohádkový.

Princezně Jožce se její perníček zdobil nesnadně, neboť po každém tahu zdobítkem doplňovala hladinku. Kolik toho v sobě měla, neřešila, protože na zlatou prasnici přestala věřit po třetím 24. prosinci. Odbelhala se k paláci a na třetí pokus se jí podařilo vrhnout perníček do okna - až se z toho chuděra zapotácěla. Rozviklanou chůzí se dostala do paláce a začala se čančat k štědrovečernímu předávání dárku.

Aby princezna Jožka udržela alespoň trochu červenozelený motiv Vánoc, nahodila rudý korzet a zapálila jointa. Přála si být na draka pořádně načatá.

Štědrovečerní večere se nekonala, protože v království krále Rádrozdávala nosil překvapivě dárky sám král, a tak se královna Adventice s princeznou Jožkou sešly až u vánočního stromečku. Byl to - překvapivě - modřín, a to právě kvůli své nízké ceně. Jakmile se modříny dozvěděly, že už navždy budou Vánoce, permanentně opadaly. A v království holt kvůli každodenním útratám za dárky nezbyl na jedličku rozpočet.

Konečně se objevil král Rádrozdával a začal předávat dárky, princezna Jožka ten svůj ihned nedočkavě otevřela. Nejprve se z něj vyvalila vůně vánočního kouzla a hned potom z dárku vylétl obrovitánský tříhlavý drak Vodomil. Než se všichni vyděšení vzpamatovali, drak Vodomil hrozivě zařval: „Já jsem Vodomil a sežeru tě, tyyy, ty potvoro!“

Princezna Jožka se uchechtla: „Vodomil, blbý jméno pro tři ohnivý hlavy, a napila se vaječného koňaku,“ ale to už ji drak chytil do spárů, div si neublíkla, vynesl ji oknem ven a hurá k jeskyni Šupdodíře. Jeskyně Šupdodíra byla - naneštěstí pro Vodomila - zapsaná na seznam památek UNESCO, a tak se už v ní nemohl projevovat jako dřív. Díky písařce Václavce se mu ale povedlo získat speciální kartu průvodce, a tak ho nikdo nemohl odsuzovat za to, co zrovna kde žere. Sotva do Šupdodíry dorazili, začal Vodomil vyhrožovat, že se do princezny Jožky pustí. Jožce její přání už nepřipadalo tak skvělé jako tehdy na náměstí a začala se bát o život. Zaprvé z ní v průběhu letu vyprchal skoro všechn alkohol, zadruhé si všimla v rohu jeskyně koster 7 trpaslíků a Sněhurky, jejíž odlomený umělý nehet ležel půl metru od její okousané a slinami pokryté lebky.

Drak se už už napřahoval, že princeznu Jožku sežere, už otvíral chřtán prostřední hlavy, už si zahříval sporáček v krku, ale v tu chvíli se strašlivě rozkuckal a kolem rohů mu začalo rozkvétat jmelí. Tak tak vykašlal vlas princezny Jožky, který mu za letu vletěl do třetí hlavy.

Vodomil si z důvodu zdravotní nejistoty přizval na návštěvu babku covidářku. Před její návštěvou si opatřil na každou hlavu jeden dobrý respirátor. Babka covidářka měla několik kouzelných schopností, mezi ty nejmagičtější se řadila schopnost vždycky přijet se zpožděním a schopnost každého za pořádnou sumu diagnostikovat bez ohledu na lékařské dovednosti. Jakmile si Vodomil předplatil na dva roky dopředu, babka mu prozradila, proč je mu z princezny zle, ale chudák z toho moc nepobral. Babka na něj chrlila slova jako: civilizační nemoc, netopýři, deprese, veganství nebo genderová neutralita.

Jediné, co nebohý Vodomil pochopil, bylo, že je na dietě a že na dobu neurčitou bude moct žrát jen vánoční lékořici, minimálně dokud Vánoce neskončí. Nově nabyté vědomosti natolik rozhořčily jeho tři hlavy, že chňapnul Jožku a namířil si to zpátky do království.

Král Rádrozdával v hlavním sále dával psát novou vyhlášku o koledování. V knize bylo magickým perem zapsáno toto: „Kdokoliv, jenž zpěvu si bude dopřávat jinačího nežli vánočního či bude zastihnut koled nebroukaje si, budiž lékořicí potrestán po dobu jednoho měsíce adventního.“ Sotva Václavka Klouzek dopsala poslední slovo a ulízla si patku na čele, vletěl do místnosti Vodomil a začal kroužit kolem řetězem ověšeného barokního lustru. „Králi Rádrozdávale,“ syčel, „vydej mi zákoník, nebo tě proměním v uhel.“

Král se lekl a schoval se za vánoční modřín. V tu ránu Vodomil spatřil Václavku a uvědomil si, kdo má v rukou opravdovou moc. Rozlétl se k písařskému stolu, upustil princeznu Jožku, které se z toho všeho točení motala hlava, jako by si něčeho šlehla, a vyrval Václavce pero, které následně spolknul.

Václavka se zakoktala: „Vy, vy, vyyy Vodomile! Vy ste se tý amnestie tehdy vůbec neměl dočkat!“ To ale už drak Vodomil neslyšel, neboť sežral i zákoník a z břicha mu začaly vyhrávat koledy posledního 24. prosince v království krále Rádrozdávale.

Princezna Jožka si oddychla a radovala se jednak, že závrat' nebyla způsobená účinností žádné drogy, ale hlavně protože si uvědomila, že se konečně dočká povánočního klidu.

EPIGRAMY
K DVOUSTÝM
NAROZENINÁM
KTB

Míša Halounková

V dnešní době je tak zvykem,
tiše vrážet do lidí,
a ještě k tomu navíc dělat,
že vás NIKDO nevidí.

Ondra Kocourek

Nebojte se předsedo o to svoje místo.

Však to máte jisto,
že dočkáte se vyššího.

Pokud důchodce budete podplácet
a na své kauzy nedoplácet.

Veronika Mecerová

Píšu báseň o tom, co mě štve.

Tolik nápadů se ve mně rve.

Například mě vytáčí
lidi, co své hubě nestačí.

Také nemám ráda,
když mi fouká na záda.

Potom ztrácím nervy,
když lidé jsou jak červi.

Malí, hloupí, otravní,
jako brouci ohavní.

Tomáš Piták

Cestující!

Ranní cesta těžká,
všude lidí plno.
Tramvaj z toho praská,
nikde ani jedno jméno.
Vidím jenom letmo,
všichni jsme si cizí.
Nic není nikomu známo.
A to mě velmi mrzí.

Evelína Studená

Stížnost na tramvaje

Tramvají jezdím každý den,
je to jako temný sen.
Ony si jezdí, jak chtějí,
tváře se mi venku zimou rdějí.

Každé ráno mrznu venku,
na nohou mám teplou podkolenku,
třeba si dát jednu sklenku,
nakonec do školy omluvenku.

Nic jim asi neříká jízdní řád,
doufám, že to tak nebude napořád.

Mě snad z toho klepne,
když vím, že jimi pojedou i odpoledne.

Šimon Taišl

Jak Ovčáček káže,
držte jazyk za zuby,
nebo od hradního Mynáře,
dostanete

Roman Valášek

Jdu dolů po schodech.
Ach, proč ten výtah zas nejezdí,
říkám si a přemýšlím o důvodech.
Snad se opravář zas nezpozdí,
jinak už bych měl sto chutí,
počkat si na něj v zákoutí.

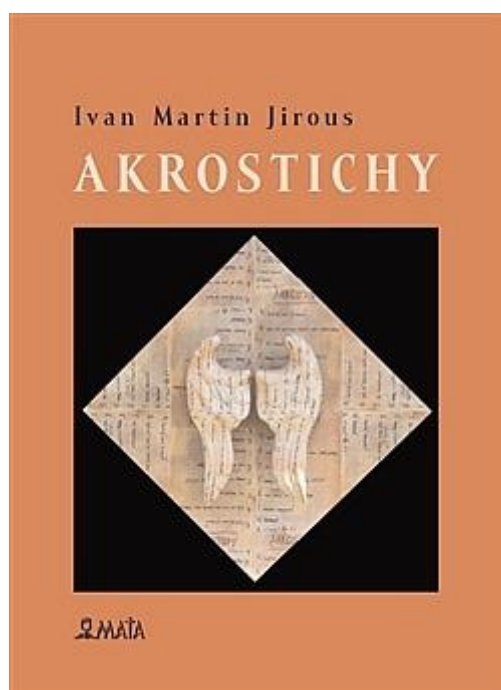

Dan Žák

Žiješ v rychlém světě,
hledáš cestu z kruhu,
dokola se točíš.
Postupem času ale zjišťuješ,
že na sebe vlastně jenom močíš.

VÍTE, CO TO JE
AKROSTICHY ?
ČTĚTE VODOROVNĚ I SVISLE.

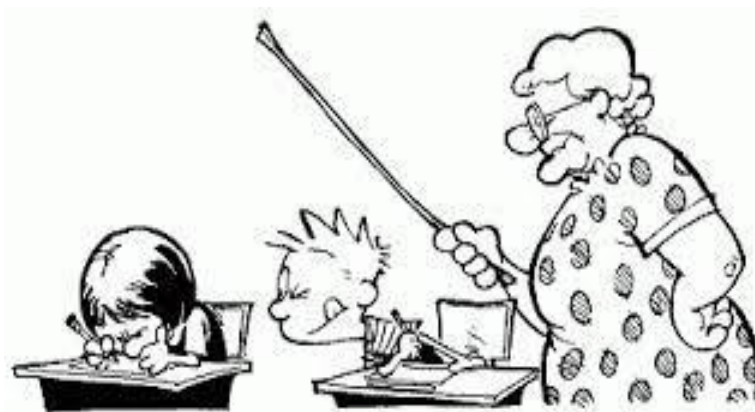
Míša Halounková

Bělost její krásu podtrhává.
Lehký vánek její vůni po kraji roznáší.
Extrakt z ní ale i smrt přivodit může.
Darovaná nese radost větší nežli obyčejná růže.
Ukrývá se její krása v malé cibulce.
Létem a jarem radost do světa přináší.
Energii Vám zas předá ve chvílce.

Tereza Jungwirthová

Tak krásný den to mohl být!
Ejhle, přišel test!
Radši nebudu více mluvit.
Eva neporadila ani slovíčko.
Zítra pětka bude na stole.
Ach ... zase špatný den to byl!

Tomáš Piták

Lékařská nejen to rostlina
Esence značně náramná
Vůně vsutku nádherná
A cítit ji můžeme i očima
Nejen zde láska začíná
Dárkem od dobrého muže
Unikátem vaším bude
Lásky důkazem jediným
Endorfinem vašeho života

Evelína Studená

Koně kopyta mají,
Oni nám to netají.
Přeci k běhu nebo klusu
Y nahánějí někdy hrůzu.
Ten kůň vás nekopne,
Ovšem zezadu k němu nechod'te.

Roman Valášek

Kam ten svět spěje

a kam to jdu já,

rázně si říkám.

Láska, to je můj cíl.

I ten kousek by stačil.

Nech mě si ho vzítí.

Dan Žák

Smutný zpěv soví hladí mě po tváři
Plete se do vlasů
Lechtá mě v úžasu
Esence žalu když zrovna se nepáří
Esence žalu když dochází naděje
Naděje schází až démon se rozpěje

Smutný zpěv soví dere se do uší
Otázky života
Usychá lilie
Marná je čistota
Rozruchy samoty
A měsíc neskryje
Kocouří jásoy
U dveří peří mě nikterak nevzruší

INVAZE

Dan Žák

Rekviem

Vzlykání vojenských vozidel
Burcují... buráci... buší...
V ulicích úhlavní nepřítel
S přítelem Mírem v duši
Hádají se o tělo
Přou se
Zbraň v rukou chladne
Přímý zásah
Střela stříbřité spásy
lehkost bytí zvolna k zemi padne -
- Jako stéblo trávy

Ve žlutém poli pod modrým nebem
Rozbořené naděje a plané budovy
Zapadané prachem a plyšovým ledem
Pěřových polštářů pozbyly
Postupně propadly zkáze
Mladý voják má košili
Krvavě rudou od

Invaze

ĎÍKY ZA VÁŠ ZÁJEM!

KATKA

MÍŠA

PETR

PETRA

TEREZA

ONDRA

VERONIKA

ADAM

TOMÁŠ

EVELÍNA

ŠIMON

ROMAN

DAN

